

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. B. Young.

i Tabernaklet i Store Saltøstad den 3die Juni 1866.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg ønsker, at de saa Bemærkninger, jeg nu agter at gjøre, maatte være tydelige og belærende.

Det Gmne, over hvilket Broder Wells har talt i Eftermiddag, er ikke let at forklare. Det er meget vanskeligt at tydeliggjøre vore Forestillinger angaaende de for os usynlige Aanders Indflydelse paa Menneskenes Børns Hjerter; ja, det er endog vanskeligt at danne sig tydelige, jævne og sammenhængende Begreber, som tilfulde og tilfredsstillende forklare de Afvæglinger, hvilke vi see i Menneskenes Handlinger og i de Bevæggrunde, der lede dem til at gjøre dette eller hiint. Der ere dog Nogle, som have rigtige og tydelige Begreber angaaende dette Punkt, men de kunne ikke meddele deres Ideer til deres Medmennesker. Dette er en Svagheit, som jeg troer klæber ved Enhver af os i større eller mindre Grad.

Broder Wells har i Eftermiddag paa en klar og tydelig Maade skildret den Modstandsaaend, som lægges for Dagen

med Hensyn til Livets og Saliggjorelsens Evangelium. Jeg har mine egne Afsueller angaaende dette Punkt og min egen Maade at meddele mine Tanker paa til Andre.

Den samme Modstandsaaend, som Sandheden møder i vore Dage, er stedse bleven lagt for Dagen i enhver Tidssalder, naarsomhelst Guds Søns Evangelium er blevet prædiket for Menneskenes Børn. Der er i saa Henseende ingen Forskiel paa Nutiden og forrige Dage. Vore Modstandere sige os, at hvis det ikke var for dette eller hiint Lærdoms punkt, som vi troe paa og udøve, vilde der ikke være Noget i Veien, ingen Strid mellem de Sidste-Dages Hellige og dem, der kalde sig Hedninger. Vi ere Alle Hedninger af Fødsel, for saavidt vi ikke ere af jødisht Herkomst. Vi, som kaldes Sidste-Dages Hellige, ere ogsaa Hedninger, hvad vor Fødsel angaaer. Den Modstand, vi møde, er ikke for dette eller hiint Lærdoms punkt, men det er Satan, som stri-

der imod Christi Magt her paa Jorden; Striden dreier sig ikke om visse Lærdomspunkter, men om hvem der skal have Herredømmet over denne Jord, enten Kristus eller Satan. Vi kunne see, hvorledes de to Magter arbeide paa Menneskenes Børns Hjerter. Modstanden mod Sandheden yttres sig hos dem, der have hengivet sig til at tjene og adlyde falske Lærdomme, og deres Handlinger ledes af Satans Magt til at modarbeide Sandheden, idet de Ugudelige paa enhver op-tænkelig Maade søge at skade dem, som elske og forsvare den.

Vi have hørt og erfaret, at naarsom-hølst der er bleven indført Bildfarelser, er det skeet under Religionens og Civilisationens Maske og paa en meget snild Maade. Syndens Tjenere give sig Ud-seende af, at de ere forfinede og gudsfrygtige. Det er nødvendigt, at de lære at benytte sig af enhver Videnskab og Kunst og især af alle Veltalenhedens Regler. Jesus beskriver dette Slags Bedragerere med følgende træffende Ord: „Men de gjøre alle deres Gjerninger for at ansees af Menneskene; thi de gjøre deres Tankeremmer brede og Sønnumene paa deres Klæder store. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Madverne og paa de fornemste Sæder i Synagogerne. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene og kaldes Rabbi, Rabbi af Menneskene.“ Denne ydre Forfinelse er i Sandhed nødvendig for dem, for at det skal lykkes dem at indføre deres falske Theorier og Læresætninger, og for at de skulle kunne skjule deres smudsige og ugudelige Levnet.

Guds Tjenere have Sandheden og kun den at forkynde for Verden, paadet Menneskene kunde blive helligede formeldt samme. Sandheden behøver ingen ydre Politur til at gjøre den elstværdis og tiltrækkende for dem, som elske den. Det Sande og Gode, det evige Livs og Guds

Kraft er fra Evighed af og ville vedvare gennem al Evighed. Logn og Ugudelighed samt Djævelens og Dødens Magt ere ogsaa evige. Disse to Magter have altid eksisteret og ville vedblive at eksistere gennem alle tilkommende Evigheder. Dog vil der komme en Tid, da Døden ikke skal herske mere, for saavidt denne Jord angaaer, og den, som har Dødens Magt, skal blive tilintetgjort. Der er skrevet i Mormons Bog: „Thi det er nødvendigt, at der maa være en Mobsætning i alle Ting. Om ikke saa var, kunde Retfærdighed ikke faae Fremgang, ei heller Ugudelighed, ei heller Hellighed, ei Glendighed, ei heller hverken Godt eller Ondt.“

Naar Mennesket bliver født til Verden, er det underkastet Indflydelsen baade af Liv og Død tilligemed de mangfoldige Omvælgninger, der møde os fra Buggen indtil Graven, for at vi kunde faae en Erfaring, som kunde gjøre os stilkede til at modtage og nyde det evige Liv. Vi ere begavede med Handlefrihed, saa at vi kunne vælge enten Liv eller Død og maae i den næste Tilværelse bære Følgerne for det Valg, som vi have gjort i denne vor Prøvestand. Dersom det Onde ikke eksisterede tilligemed det Gode, kunde vi ikke have gjort Brug af vor frie Villie. Naar Menneskets Aand træder ind i det jordiske Tabernakel, er den ligesaa reen som en Guds Engel. Naar Mennesket som Barn bliver bragt for Lyset og begynder at leve og bevæge sig som et synligt og legemligt Væsen i denne Verden, kommer det i Berørelse med det Onde; det modtager Syndens Mærke, og efter som det strider fremad, gennem de forskellige Stadier i Livet fra Barndommen til Manddommen, lærer det at blive ulydigt mod Guds Befalinger og mod Menneskenes og Naturens Love; det giver Rum for Had, Ondskab, Brede, Rivagtighed og alstens Ondt, hvilket gjør det usikkert til at vende tilbage til vor

himmelske Fader; men dersom det vil adlyde Evangeliet og vandre paa Herrens Veie, vil dets dødelige Tilværelse og Hang til Synden, som det har arvet efter Faldet, blive til dets sande Gavn, og vil gjøre det stiftet til en fuld Nydelse af en evig Salighed og det evige Livs Velsignelser.

Disse Forestillinger kunne være til Gavn for de Hellige og for en Deel hjælpe dem til at forstaae, hvorfor denne Tingenes Tilstand er saadan, som den er.

Den Modstand, vi møde, er ikke grundet paa visse Lørefætninger, som vi troe paa og udøve, men den kommer fra ham, der er al Retfærdigheds Tjende, hvis Aand er i deres Hjerter, som have overgivet sig til at adlyde falske Grundsætninger. Paulus siger i sit Brev til Romerne: „Fremstiller ei heller Eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Medskab, men fremstiller Eder selv for Gud som de, der fra Døde ere blevne Levende, og Eders Lemmer for Gud til Retfærdigheds Medskab.“ „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed?“ Naar Sandheden kommer, kommer ogsaa Bildfarelsen. Naar somhelst Guds Søns Evangelium bliver indført iblandt Menneftenes Børn, kommer med det ogsaa Lys og Kundskab til ligemed rene og hellige Grundsætninger. Evangeliet indbefatter al Areenhed, al Dyd, alt Lys, al Kundskab, al Storhed og Godhed. Det indfører Love og Ordinancer, og dersom Menneftene vilde adlyde samme, vilde de derved blive førte tilbage til Guds Nærværelse, ligesom der blev sagt imorges, da vi bleve formanede til at troe paa den Herre Jesum Christum, blive døbte til Syndernes Forladelse, modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave og leve saaledes, at vi kunde mod-

tage Prophetiens Aand, den Gave at kunne bedømme Aander, Helbredelsens Gave, kort sagt, alle Evangeliets Gaver og Velsignelser, som ere nødvendige til Salighed. Satans Magt modsætter sig alt dette.

Jeg vil anføre nogle Grunde, hvorfor Djævelen gjerne vil synes elstværdig, naar han fremstiller sig for Menneftenes Børn. Der boer nemlig noget Godt hos dem. Da vore Aander kom ind i disse dødelige Legemer, bragte de Kjærlighed med sig til Alt, hvad der er sandt, adelt, og godt, men Synden, som besmittede det dødelige Tabernakel formedelst Faldet, fremkaldte den Strid, hvilken Paulus omtaler i sine Breve til Timotheus. Da Joseph Smith først begyndte at prædike Evangeliet for denne Generation, ledsagedes det af Guds Aand, og strax mødte det Modstand af den Aand, der regjerer i Verden, idet Djævelen af al Magt bestræbte sig for at bortlede Menneftene fra Sandheden for at føre dem i evig Fordærvelse, medens den Aand, der ledsager Evangeliet, den Herres Jesu Christi Aand, søgte at lede dem til Ophøielse og evigt Liv. Her ere disse to Magter i Strid med hinanden.

Kommer ihu, at det ikke er fordi vi kaldes „Mormoner“ eller „Sidste-Dages Hellige,“ at vi møde denne Modstand; der er ikke noget Ondt blot i de forskjellige Navne og Titler. Joseph Smith har ligesaa god Ret til sit Navn, som John Smith har til sit. Der er ikke nogen Forbrydelse i det ligefremme Navn Joseph Smith, men fordi han var en Guds Tjener og en Retfærdigheds Prædikant, blev hans Navn forhadet iblandt de Ugudelige, og de tre simple Ord „Gamle Joseph Smith“ vare tilstrækkelige til at opvække Hævngjerrighed og Blodtørst i deres Hjerter. Det var imidlertid dog ikke blot dette Navn, som opvakte det største Had

imod dem, der elskede og adløde Sandheden, men det var Satan, som arbejdede i de Gjenstridiges Hjerter. Hvorfor var Joseph Smith og hvorfor ere hans Brødre saa forhadte af dem, der ikke ere af os? Fordi vi have det evige Livs Ord at tilbyde Verden. Djævelen strider imod dette og gjør al den Modstand, han kan, for at hindre Sandhedens Fremadstriden, idet han ophidser de Ugubelige, som ere under hans Indflydelse, til paa enhver mulig Maade at hade, forfølge og gjøre dem Fortræd, der ere de sande Efterfølgere af den Herre Jesus.

Lad mig sige Eder, mine Venner, (og om jeg har Tjender her, siger jeg det ogsaa til dem) at med Undtagelse af dem, som have syndet mod Naaden, findes der ikke nogen Mand i de dødelige Tabernakler, uden den jo vilde elste og beundre Sandheden samt velsigne og agte alle dem, som søge at vandre paa Herrens Vej, dersom det ikke var for det Ondes Magt, der hersker i Verden. Der er en bestandig Strid mellem det Gode og Onde. Det dødelige Tabernakel er jordist og blev frembragt for at tjene som Opholdssted for den udødelige Mand, og denne kom her i den ubtrykkelige Hensigt at blive ikklædt et Legeme, og Synden, som er i det dødelige Tabernakel, strider mod det Gode, hvilket er i Manden. Paulus siger i Brevet til Romerne: „Thi jeg har Lyft til Guds Lov efter det indvortes Menneſte, men jeg seer en anden Lov i mine Lemmer, som strider mod mit Sind's Lov og tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.“

Det er ikke et Menneſtes eller et Religionsparties Navn, der forarsager denne Strid, men det er en Kamp, som altid har været og fremdeles vil vedblive mellem det Gode og Onde, mellem Guds og Djævelens Magt. For dem, der ikke kjende det, som hører Gud til, synes det

at være en Strid mellem Selter og Partier. De, som beslitte sig paa det Onde, undskyldte deres Forfølgelser mod de Hellige med, at de frygte for, at enten de selv eller deres Samfundssælter staae Fare for at blive forurettede af dem, der forsvare det Gode. Som et Exempel herpaa vil jeg anføre følgende Skriftsted, der er optegnet af Lucas: „Og deres ganſte Hob stod op og førte ham for Pilatus. Men de begyndte at anklage ham og sagde: Denne have vi fundet at forvende Folket og forbyde at give Keiseren Skat, og sige sig at være Kristus, en Konge.“ Dette er et af Djævelens Kunstgreb og det Midde, ved hvilket han leder Skarer af Menneſteslægten ned i Fordærvelse. Han faaer den politiske Verden til at troe, at Samfundssordenen krænkes; den religiøse Verden bringer han til at troe, at deres Hellighed og dyrebare Religion er i Fare, og saaledes faaer han Menneſtene til at gjøre sin Sag til deres egen; enhver ædel Følelse hos Menneſtet fløves eller ganſte undertvinges; — de lægge Planer til Udryddelsen af Guds Folk, og i mange Tilfælde er de Helliges, de Ustyldiges Blod blevet udgydt ved deres Hænder. Der er skrevet i Aabenbaringens Bog: „Og den store Drage blev nedstyrtet, den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satanas, som forfører den ganſte Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, 'og hans Engle bleve nedstyrte med ham.“

Paulus formaner de fordums Hellige med Hensyn til denne Erkebedrager og hans Hærskarer: „Fører Eder Guds fulde Rustning, at I kunne være mægtige til at staae imod Djævelens snebige Anløb, thi vi have ikke Kamp med Kjød og Blod, men mod Fyrstendømmer og Magter, mod Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, mod Ondskabens aandelige Hær under Himmelen.“ Mange af dem, som modstaae Sandheden, overvælde, røve

og dræbe den Herre Jesu Christi sande Efterfølgere, vide ikke, hvad de stride imod, men de blive af Mennesker, der ere ugudelige i høieste Grad, tilskyndede til at plage og forurette Guds Folk; disse ere Sandhedens bitterste Fjender. I Jesu Dage raabte den store Hob iblandt Jøderne: „Korsfæst ham.“ De Ypperste-Præster havde overleveret ham af Had.

Pilatus vidste dette, men de Ypperste-Præster opæggede Folket til at bede ham om, at han skulde give Barrabas løs. Da Pilatus spurgte dem om, hvad Ondt Jesus havde gjort, raabte de end mere: „Korsfæst ham.“ De vidste ikke, hvad de gjorde.

(Fortsættels.)

Bestagtige Sygdomme.

(Fra „Millennial Star.“)

Det er naturligt, at Choleraens fornyede Nærberøelse i Europa endnu engang har ledet Menneskenes Opmærksomhed hen paa de forskjellige pestagtige Sygdomme, der have hjemsogt Menneskeheden i Lobet af den historiske Tidsalder, og især paa den saakaldte „sorte Dod,“ som rasede i vor Verdensdeel i Middelaalderen. Man kan neppe danne sig noget Begreb om denne Sygdoms Dødelæggelser. „The Cornhill Magazine“ giver en fortsat Skildring af denne Farsot saavel som af dens frygtelige Virkninger. Den lyder, som følger:

„Den sorte Dod kan ligesom mange andre smitsomme Sygdomme estespores ind i det fjerne Osten, og det er uden al Tvivl, at det var den samme Farsot, der rasede i China og Tartariet i Aaret 1333, femten Aar forend den naaede Europas Kyster. Der havde været en stor Hungerensnød i China, forarsaget ved Oversvømmelser og Jordskjælv, hvorved 400,000 Mennesker omkom, og det følgende Aar døde ikke Færre end 5,000,000 af denne Sygdom. Fra det fjerne Osten banede den sig nogle Aar efter Wei til Europa, thi Pesten varmer sig ofte langsomt, idet

den følger de Rejsende og føres med enten i deres Klæder eller i Kjøbmandsvarer. Den kom ikke til Europa forend 1347, femten Aar efter dens Udbrud i China. „Fra China,“ siger Heede, „gaae Caravanerne gennem Mellem-Asien nord om det kaspiske Hav til Tauris. Her laae Skibe færdige til at føre Produkterne fra Osten til Constantinopel, der dengang var et Hovedoplagssted for Kjøbmandsvarer og Midtpunktet for Forbindelsen mellem Asien, Afrika og Europa.“ Sygdommen banede sig Wei over denne Strækning, og Constantinopel tilligemed Lille-Asiens Søhavne bleve de Brændpunkter, hvorfra den udbredte sig til ethvert Land i Europa. Idet den tog Wei over det europæiske Continent, rasede den stærkest i Italien (dog maaskee med Undtagelse af England), og i Florentz, som den hærjede frygteligt, blev den unberstet og bestreben af Digteren Boecaccio. Efter som Sygdommen trængte sig længere og længere frem langs Kysterne af Middelhavet, kom den over Avignon ind i Frankrig, hvorfra den udbredte sig til England og Lydsland. Derpaa vendte den ligesom Choleraen i vore Dage efter

et Par Aars Forlob tilbage igjen, trængte ind i Rusland, hvorfra den atter gik videre mod Ost, hvorfra den først var kommen. Den sorte Død, saa kaldet forbi de, der bleve Offre for den, gik saa hurtigt i Forraadnelse, var af samme Bestafenhed som den asiatiske Cholera, nemlig en Forraadnelsestypus, kun med den Forskjel, at den ikke var saa ondartet. De Duler, som lebsage denne, vare ogsaa tilstede ved hiin, naar de kun fik Tid til at udvilde sig. Man har akslaet Antallet paa Europas Indvaanere paa den Tid til i det Høieste 105,000,000 Sjæle. Af dette Antal døde 25,000,000 eller omtrent en Fjerdedeel. I England rasede Sygdommen endnu skrækkeligere, hvilket sandsynligviis maa tilskrives Folkets daarlige Levemaade og Ureenlighed. I et Tidrum af blot eet Aar, nemlig fra August 1348 til August 1349 døde tre Fjerdedele af hele Befolkningen, og dersom vi skulle troe hiin Tids Historieforivere, undgik ikke mere end en Tiendedeel Døden. Store Masser døde i nogle saa Timer ligesom Senacheribs Hær; Ingen udholdt Sygdommen saalænge som tre Dage. I Frankrig døde Mange paa den Plet, hvor de

først bleve angrebne, ligesom de skulde været blevne truffet af Lynilden. Efterat denne skrækelige Landeplage havde gaaet over hele den da bekendte Verden, bortrykket saa Mange og efterladt sig en saadan Nød og Glendighed, som Ingen nogenfinde har seet hverken før eller siden, ophørte den endelig, og vi haabe, at den aldrig skal hjemsoge Jorden mere. Den sparede hverken Stand, Alder eller Køn; de Rige og de Fattige maatte i lige Grad bukke under. I Venedig døde der ikke mindre end 100,000 Mennesker iblandt de saakaldte bedre Folkelasser, medens der iblandt de Rige og Fornemme i Florents døde 60,000, i Paris 50,000 og i London 100,000. I det travle, rige og vindstibelige Norwich døde der det næsten utrolige Antal 50,000 Mennesker, hvilket man kunde antage maatte udgjøre den hele Befolkning. I Avignon indtraf Dødsfaldene med en saa frygtelig Hurtighed, at de Levende ikke havde Tid til at begrave deres Venner og Beslagtede, hvorfor Paven maatte indvie Rhonesloben, for at de affjælede Legemer der kunde finde et Hvilested, indtil den endelig opgav dem til det store Dyb."

Antidens Religionsystemer.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortfat fra Side 328.)

Bisshop Lee i Manchester siger: „Derksom en eneste Linie af denne hellige Bog blev erklæret for utilforladelig og ikke troværdig, da vilde alt vort Haab angaaende Evgigheden, den ganste Grundbold for vor Tro og vor kjæreste og dyrebareste Trost, blive os berøvede.“ Men idet han fort-

sætter dette Emne, forlader han Hovedpunktet og søger at hjælpe sig ved Udslugter. Saaledes siger han: „Enhver Linie af den hellige Skrift bærer rigeligen Vidnesbyrd om sig selv, dersom vi vilde tage Hensyn til det, den i Virkeligheden sigter til, og til deres intellektuelle

og moralste Standpunkt, til hvem dens Ord bleve henvendte." Hans Belærbarhed Dr. Bagley, Rector paa St. Albans Collegium i Wincchester bemærker, afgiver en Tyvendedeel af Candidaterne til den engelske Kirkes Embeder, siger i sit Skrift „Bogstavelig Inspiration“: „Hvad jeg troer at være Sandhed, er dette: Bibelen er Guds Ord i samme Betydning, som om han aldrig havde gjort Brug af noget Menneſte som Stedfortræder, men havde selv talet, saaledes som vi vide, han gjorde, da han gav de ti Bud. Man har ved Hjælp af Nutidens Videnſtabelighed med dens beundringseværdige Fremadſtriden ikke kunnet opdage, at Bibelen har en eneste Hentydning, der ſtaaer i Modſætning til nogen bekjendt Sandhed i Naturen, uagtet den paa mangfoldige Steder giver oplysende Wink i denne Retning. Den kan ikke være mindre end bogstavelig inspireret. Ethvert Ord, enhver Stavelſe, ethvert Bogſtav er netop, hvad de vilde være, om Gud selv havde talet uden at benytte ſig af noget Menneſte. Den er heelt igjennem noiagtig og ufeilbarlig baade i videnſtabelig og hiſtoriſk Henſeende. Dens Ord og Udtryk have en grammatikaſk og philologiſk Akkuratſe, ſom ikke findes i noget menneſteligt Værk.“ Vilde ikke en ſaadan Beviisførelſe, udgaaet fra en anſeet Ungdomslærers Pen, være ſtilket til at lede Menneſtet paa Wilsſpor med Henſyn til hvilkenſomhelſt Tro, med Undtagelſe af den, der var grundet paa et ſaadant eenſidigt og vilkaarligt Vidneſbyrd ſom dette? Man maa vel overveie, at vore Begreber angaaende Religionen fra Begyndelſen ikke ſaa meget dannes formedelſt Foreſtillinger, vi ſelv danne os, ſom fra den Grundvold, ſom nedlægges hos os af Lederne for Folkets religiøſe Tro. Naar vi tage alt dette i Betragtning, vilde det da være

for Meget, om vi deraf uddrog den Slutning, at den ſtore Maſſe iblandt Menneſtene ikke have nogen fornuſtig Tro, at deres Religion er grundet paa en blind Lettroenhed, og at Proteſtanterne uagtet deres Foragt og Afky for Katholikerne ſamt deres Præl af den aandelige Frihed, de nyde, dog ikke ere bedre ſtillede end diſſe? Om man vilde fordre noget Beviis for en ſaadan Paaſtand, dilde dette være let at ſtaffe tilveie. Papiſten grunder ſin Tro paa Kirkenſ formeentlige Ufeilbarlighed. Han læſer i ſin Catechiſmus og bliver lært af ſin Præſt, at Kirken ikke kan tage feil i hvad den lærer, og at den kun beſtaaer af ſaadanne Elementer, ſom have den ſamme Tro ſom Paven i Rom og hans nærmeste Omgivelſer. Han vover ikke at nære den ringeſte Tvivl deſangaaende, da han er bleven lært, at det er en ſtrækkelig Forbrydelſe at tvivle om Troeſager; ei heller vil han paa denne Maade forøge ſit Synderegister, ſom han er nødt til at bekjende. Al fornuſtig Eſtertante bliver ſaaledes tilintetgjort, den menneſtelige Authoriſation bliver ſat iſtedet, og en blind Tro paa Alt, hvad der bliver lært, er den nødvendige Følge deraf. Paa den anden Side grunder derimod Proteſtanten ſin Tro paa den hellige Skrift, hvilken han er bleven lært e: Guds ufeilbarlige Ord, paa hvilket han ſkal grunde alle ſine Forhaabninger angaaende Ewigheeden, og hvori han ſkal ſøge ſin eneſte Trøſt. Denne Tro bliver ham hibragt, inden han har læſt Bibelen, ja endog ſørend han er iſtand til at kunne læſe den, og naaar han endelig begynder derpaa, gjør han det i den Tante, at den indeholder Guds Ord reent og uforvandlet, ſaaledes ſom det udgik af Guds Mund. Hans Tro er derfor ligesaa blind og ligesaa lidet grundet paa fornuſtig Eſtertante, ſom Papiſtenſ. Vi paaſtaaer derfor med Beſtemthed, at Mæng-

den iblandt Menneftene ikke har nogen Tro, der er grundet paa fornuftige Motiver, men at den ene og alene er grundet paa en Authoritet, hvis Useilbarlighed man hverken nogenfinde har undersøgt eller vovet at drage i Tvivl.

Men vore Modstandere kunde maaſtee fremsætte Spørgsmaal om, paa hvad Maade vi kunne udfinde Sandheden af den hellige Skrift, og hvorledes vi kunne forene de videnſtabelige Opdagelser med dens Beretninger, naar de tilſyneladende ere hinanden modsatte. Vi ſige tilſyneladende, fordi der i Virkeligheden ikke kan være nogen Modſigelse imellem dem. Dersom vi anerkjende Tilværelsen af et høiere Væſen, ſom ſtyrer og opholder alle Ting, — dersom vi troe, at Aarstidernes Omveglinger, Planeternes Bevægelſer og Ebbe og Flod i Oceanet ere de ſynlige Virkninger af en fuldkommen Naturlov, og ikke blot af en Sammenſtøden af tilfældige Omſtændigheder, — dersom vi ved en omhyggelig Underſøgelse af bestemte Kjendsgjæringer komme til en uomſtødelig Viſhed, der efterhaanden useilbarligen maa styrkes formedelſt oiensynlige Beviſer, da er det ret, at Menneftene tillukke deres Dine for et ſaadant Reſultat og ſige: „Vi troe det ikke, — vi ville forlade os paa det ſkrevne Ord, ſom vi have iblandt os.“ Dersom Menneftenes Tro paa den hellige Skrift var grundet paa moralſt Overbeviſning, vilde den ſtaa paa en faſtere Fod end en ſaadan grundſalſt Beviſforelſe. Men da Mængdens Tro, ſom vi allerede have ſøgt at viſe, er grundet paa en Underbeviſning, der er bleven meddeelt inden Menneſtets intellektuelle og moralſke Evner endnu vare

blevne bragte til Beviſthed, maa ogſaa dette Argument viſe ſig at være uholdbart. Dersom Bibelen er Guds Ord, og de hiſtoriske Begivenheder, ſom der ere optegnede, er hans Handlemaade med Henſyn til Jordens Beboere og ere Folgerne af hans Wiſdom og Magt, vil der da være den ringeſte Modſigelse mellem dem og den ſynlige Stabelſe, hvilken vi anerkjende for hans Hænders Gjæringer? Nei viſſelig ikke. Hovedſeilen ved Fortolkningen af den hellige Skrift er oiensynlig den, at man grunder ſine Paaſtande paa viſe ſærſtilte Skriftsteder uden at bringe dem i Forbindelſe med det Hele for at komme til den rette Mening af de vanſkeligere Punkter. For Exempel: Naturvidenſkaberne lære os, at der ikke gives noget Saadant i Tilværelsen ſom Tilintetgjørelſe, at Elementerne ere evige og at Alt, hvad der ſynes at forſvinde for aldrig mere at komme tilſyne, kun oploſes i dets enkelte Dele ſer atter at komme frem i en ny Skikkelse til nyt Liv og ny Skønhed. Bibelens Vidneſbyrd ſynes ved første Diekaſt at modſige dette, da der ſtaaer, at Elementerne ſulle oploſes og ſmeltes formedelſt ſtor Hebe, medens Himlene ſulle ſammenrulleſes ſom et Klædebon, og der intet Sted mere ſkulde findes for dem. Her, ſiger man, her maa man ſtandſe, — denne Sag tillader ingen videre Underſøgelse. Naturforſkeren og Theologen paaftaaer begge, at de have Ret. Men dersom vi ville underſøge lidt videre, ſulle vi ſaae ſee, at baade denne og hiin useilbarlig tilſidſt maae komme til eet og ſamme Reſultat.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident B. Young jun. Besøg i den skandinaviske Mission.

Efter Emigrations-Forretningernes Afsluttelse havde vi den Glæde at møde Præsidenten for den europæiske Mission B. Young jun. og hans Broder John W. Young i Hamborg den 15de Juni sidstleden for tilsammen med dem at gjøre en Tour gjennem den skandinaviske Mission. Over Lybek og Kørssær begave vi os til Kjøbenhavn, hvor vi ankom den 17de om Formiddagen og besøgte om Efttermiddagen de Helliges Forsamling, hvor Ældste F. C. Sørensen bød os Velkommen. Broderne Young gave gode Lædomme og Raad til den talrigt forsamlede Menighed og opmuntrede den til trofast at opfylde sine Pligter som Herrens Tjenere og Tjenerinder. De paafølgende Dage besaaes Stadens Mærkværdigheder og smukke Omegn, og den 23de toge vi med Dampstib til Christiania i Norge og landede der den paafølgende Dag Kl. 8 om Aftenen og bleve modtagne af Ældsterne N. Wilhelmsen og C. C. A. Christensen, der søgte at gjøre os Opholdet saa behageligt som muligt.

Et Par gode Forsamlinger med de Hellige afholdtes og flere behagelige Udflugter foretoges for at bestue nogle af de pittereste Egne, hvorpaa Norges Klippe-land er saa rigt, hvoriblandt vi ville nævne „Krogkleven“ og „Hønefossen“ paa Ringerige, det snebedækte „Goustafield“ og den berømte „Njulanfos“ i Thelemarfen. Den 5te Juli afgik vi med Dampbaad til Frederikshald, besaae Frederiksteens Fæstning og Stedet, hvor Carl den Tolvte endte sin krigeriske Løbebane, fortsatte Reisen derfra til Strömstad og videre til Goteborg, hvor vi stige i Land Kl. 8 om Aftenen den 6te og traf sammen med Ældste F. C. Andersen, der foranstaltede en Forsamling med de Hellige dersteds den paafølgende Dags Aften. Efter endt Forsamling gik vi ombord paa Dampbaaden Wadstena, for at reise den yndige Canalroute til Stockholm. Dampbaaden afgik Kl. 3 om Morgenen den 8de, og begunstige af et smukt og stille Veir havde vi rig Anledning til at besee Trollhättan og Öbtaelvens Vandfald og at nyde Passagen over de prægtige Sidsøer Wenern og Wetteren, hvis speilblanke Flader reflekterede den azurblaa Himmel og det glimrende Sollys. Vi forsømte heller ikke at besee Notala's mekaniske Værksted, der ved sine mangfoldige Maskinerier og travle Virksomhed vidnede om til hvilken Høide Industrien har udviklet sig i Sverrig. Efterat have passeret igjennem Søbertelje-Canalen glæde vi ind i den smukke Mälaren, besaaet med sine utallige skovbevogede Øer og Holme, og fik snart Die paa Stockholm, der har en malerisk Beliggenhed og gjør et godt Indtryk paa Besueneren. Vi landede den 10de Kl. 9 om Formiddagen, og efter at have sikket os Logi, toge vi i Selstab med Ældste L. P. Edholm en Tour omkring i Staden. Den paafølgende Dag besaae vi Industri-Udstillingen, som var meget smagfuldt arrangeret, og hvor der fandtes mange udmærkede Produkter baade fra Danmark, Sverrig, Norge og Finland. Den 12te afholdt vi et Møde med de Hellige, ligeledes den 15de. I Mellemtiden gjorde vi Udflugter til Djurgården, Ulriksdal, Haga og Drottningholm. Aflagde Bifit hos den amerikanske Minister for at faae vore Passé-

viserede til Rusland, ligeledes hos den russiske General-Consul, og den 17de om Morgenen afeilede vi med Dampskibet „Aura“ til St. Petersborg og ankom der den 20de Kl. 5 om Eftermiddagen, efter undervejs at have berørt Stæderne Åbo, Helsingfors og Wiborg i Finland. St. Petersborg er en smuk Stad, vel anlagt ved Floden Næva med brede Gader, aabne Pladse og paladslignende Huse. Vi besaa Stadens Mærkværdigheder, hvoriblandt det keiserlige Vinterpalads, Gremitagten, Kasan-Kirken, Saaaks-Kirken med sin ægte forgyldte Kuppel, hvis Top vi naaede efterat have steget opad 530 Trappetrin, og hvorfra man har en henrivende Udsigt over den vidtløftige Stad og dens Omegn. Store Skatte af Guld og Sølvstene ere ophobede i Paladserne, Museerne og Kirkerne, medens man neppe saar see en Sølvmynt cirkulere iblandt Folket, men Papir- og Robberpenge. Russerne ere et høfligt og omgængeligt Folk; de høiere Stænder ere meget dannede, men den simple Russer synes endnu at staae paa et meget lavt Kulturtrin; dog har den nuværende Keiser Alexander den Anden gjort et stort Skridt til Folkets Fremme, idet han har gjennemført Livestabsrets Ophævelse.

Fra Petersborg gjorde vi en Tour til det gamle Moskau, Zarernes Hovedstad indtil Peter den Store. Her er ogsaa meget Seeværdigt, især Kremelin med Zarernes gamle Palads, som det ikke lykkedes Napoleon den Første at sprænge i Luften. Staden har en Dverflood af Kirker, hvis Kupler, Taarne og Minaretter, hvoraf vi talte over 300, tildeels ere ægte forgyldte og give et storartet Etue. Fra Moskau vendte vi tilbage til St. Petersborg og afgik derfra den 27de med Exprestrainen paa Jernbanen direkte til Berlin, Hovedstaden i Preussen, hvilken vi naaede den 29de Kl. 6 om Morgenen. Samme Dags Eftermiddag toge vi pr. Jernbane til Potsdam, besaa den kongelige Families Sommerpaladser, og retournerede om Aftenen til Berlin, hvis Slotte og Museer vi gjennemgik den paafølgende Dag. Kl. 11 om Aftenen afgik vi pr. Exprestrain til Hamborg, hvilken Stad Brødrene Young forlod den 1ste dennes for med Dampskib at afreise til England, og den 2den ds. ankom vi tilbage til Kjøbenhavn vel tilfreds med vor Tour, styrket paa Mand og Legeme og rede til at fortsætte vort Arbeide i den skandinaviske Mission. Vi ere taknemmelige til Herren for den gode Helbred, vi nød paa Reisen, og for alt det, vi have seet og erfaret.

Brødrene Young sende ved os deres kjærlige Hilsen til Brødrene, som arbeide i denne Mission, og til de Hellige; de vare meget taknemmelige for den Agtelse og venlige Forekommenhed, som blev dem vist af de Hellige, hvor de foer frem, og beklage, at deres Tid ikke tillod dem at gjøre et længere Ophold eller at besøge flere Stæder i Missionen, men haabe, at naar der næste Gang gives dem Anledning til at gjøre en Reise gennem Missionen, da at besøge flere Conferencer. Vi ere imidlertid taknemmelige for den Tid, de vare iblandt os, og onste, at Herren fremdeles maatte velsigne dem paa deres Reiser og i deres Arbeide for Guds Riges Fremme paa Jorden.

Besættelse.

Ældste Johan P. Bretberg, som ankom hertil fra Zion den 18de forrige Maaned, er under den 4de ds. besættet til at præsidere over Gøteborgs Conference og afløse Ældste Frederik C. Andersen, som af Præsident W. Young jun. er kaldet til England for at arbejde der.

C. Wiberborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Vore Emigranternes Ankomst til New York.

Uf Breve fra Ældsterne S. L. Sprague og G. M. Brown underrettes vi om, at Skibet „Kenilworth“ ankom lykkelig og vel til New York den 16de forrige Maaned og „Humboldt“ den 18de.

Correspondance.

Amerika.

Fort Ephraim, den 21de Juni 1866.

Ældste F. C. Sorensen og C. Christiansen.

Kjære Brødre!

Jeg har havt den Glæde at modtage Brev fra enhver af Eder, men Omstændigheder, som jeg ikke har kunnet raade over, have hindret mig fra at besvare Eders Skrivelser tidligere.

J have sandsynligviis hørt, at Beboerne af de mindre Settlementer ere flyttede ind i de større for at være desto trygkere for Indianerne. Eders Familier have det godt, og igaar aflagde de tilligemed nogle Andre os et Besøg og tilbragte Eftermiddagen hos os. Det har været meget koldt og stormende i Sommer. Om trent den 10de dennes sneede det her i Dalen en Times Tid saa stærkt, som jeg nogenstinde har seet. Siden faldt der Sne og Regn et Par Dage, men nu

have vi varmt Veir, og vi have gode Udsigter til en rig Høst.

J længe uden Tvivl efter at faae høre Noget fra Hjemmet, og det er naturligt, saalænge J ere i Udsprelsen; men Herren er ogsaa der med Eder, og J have en god Anledning til at erhverve Eder Erfaring og udbille Eders Sønner. Enhver trofast Mand, som arbejder i Herrens Tjeneste, vil nyde Mandens Veiledning, og derved vil han blive dygtiggjort til at udføre de Pligter, der paa hvile ham. Jeg kan godt sætte mig ind i Eders Stilling, da jeg har tilbragt en stor Deel af mit Liv paa en lignende Maade. Endskjøndt mit Arbeide endnu ikke er fuldbendt, venter jeg dog ikke at

komme til at gaae ud i Verden mere for at prædike Evangeliet, da min Nær-værelse udkræves hjemme, og jeg ønsker at arbejde der, hvor Pligten byder mig.

Herren er isærd med at tugte Nationerne for deres Ugudelighed, men han vil frelse saa Mange, som ville lade sig frelse. Værer derfor et trofast og ydmygt Vidnesbyrd om Sandheden. Værer ikke bekymrede, om I end ikke kunne faae Alt saaledes, som I kunne ønske det, thi

den Tid vil visseelig komme, da alle Ederes retmæssige Ønsker skulle opfyldes.

Guds de Hellige i Skandinavien. Min Ven er, at vor himmelske Fader maatte velsigne dem og aabne Veien for deres Udfrielse. Jeg elsker dem, endstjondt jeg aldrig har seet dem, thi vi ere Brodre og Søstre, Christi Medarvinger og Medborgerer i Guds Rige.

Ederes Broder i Evangeliet

Orson Hyde.

Paketslibet „Kenilworth,“ en Dags Seilads fra New York, den 14de Juli 1866.

Præsident C. Wiberborg.

Kjære Broder. Det er med megen Glæde, vi benytte Leiligheden til at give Dem en kortsattet Beretning om vor Reise, siden vi forlode Dem i Hamborg. Vi forlode Blankenese ved Elbens Bred den 26de Mai, og med god Vind seilede vi ud i Nordsoen. Vi toge Nord om Skotland og vare ikke længere fra den norske Kyst, end at vi kunde see samme. Vi passerede Schetlands- og Orkenoerne, som ligge under 60 Grader nordlig Brede, og paa hele Reisen have vi holdt os høit mod Nord. De første tre Uger havde vi god Vind, men siden har den været os ugunstig. Capitain Brown og Mandstabet have været meget gode mod os, og vi have nydt saa megen Frihed paa Skibet, som vi kunde ønske os. Provianten har været udmærket god og er bleven os rigelig tildeelt, ligesom de Syge have faaet en særdeles god Forpleining; de fik saaledes Havresuppe, Salep, Wiin osv. Vort Compagni er inddeelt i 42 Messer med hver sin Præsident, der har modtaget Provianten til Uddeling og holdt Ben med de Hellige Morgen og Aften samt

paa seet Keenlighed og Orden. Der har ingen Udestaaelser fundet Sted, men Enighed, Kjærlighed og Harmoni har herstet iblandt de Hellige, hvilke, naar Veiret har tilladt det, have glædet sig ved Sang, Leg og Dands. Om Søndagene have vi holdt Forsamlinger. Guds Mand har da været rigelig udgydt iblandt os og Brodrene have givet mange gode Raad og Lærdomme til de Helliges Opmuntring og Trost. Vi sole os Alle taknemmelige til vor himmelske Fader, fordi han har bevaret os paa vor Reise, og vi nyde det Privilegium at drage hen til det Sted, som han har beredt for sine trofaste Børn, thi vi sole os overbeviste om, at Tiden ikke er langt borte, da følgende Propheti vil gaae i Opfyldelse: „Hvo, som ikke vil opløste Sværd mod sin Næste, skal nedsiges til at flye til Zion, thi der skal være Raad til at undkomme,“ men dette forstaaer den store Hob desværre ikke.

Vi have haft elleve Dødsfald iblandt os. Brodrene D. H. Berg og P. H. Olsen have underlattet os i vore Forretninger. Den 12te fik vi Løds ombord.

Imorgen vente vi at naae Land, da vi nu have gunstig Vind. Vi tænke ofte paa de mange behagelige Timer, vi have tilbragt i Scandinavien, og de Hellige og vore øvrige Bekjendte der vilde vi steds erindre os med Glæde.

Vort inderlige Ønske er, at Herren maatte velsigne Dem og Deres Medarbejdere. Hils Brødrene Wilhelmsen og Brødrene paa Contoiret, og selv er De paa det Kjærligste hilset fra Deres Brødre og Medarbejdere i Evangeliet.

Samuel L. Sprague.
M. Lund.

G. S.

Den 17de Juli.

Igaar kom vi lykkelig ind i Havnen ved New York. Brødrene L. Taylor og S. Folsom kom samme Dag ombord til os. Ingen af de Hellige komme til at blive tilbage i New York. Vi forventede at rejse videre idag.

G. L. S.
M. L.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortsat fra Side 332.)

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af Woodruff, at Brødrene William Clayton og John Reedham gaae til Birmingham; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Young, at Broder Henry Royle gaaer til Sheffield.

Foreslaaet af Ældste Clayton og assisteret af Young, at Broder John Alblon overtager Præsidiat over følgende Grene, nemlig: Duckinfield, Hyde, Woolley Hill, Ashton og Staley Bridge; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder William Farr gaaer til Sandbach og Congleton; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Pratt, at Broder Heath vedbliver at arbejde i Macclesfield; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Woodruff, at Broder John Blezard gaaer til Cornshaw; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af Richards, at Broder McBride gaaer til Lancaster; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Woodruff, at Broder James Morgan gaaer til sit Hjemsted for at arbejde der i Forening med Ældste D. Wil-
ding; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Pratt og assisteret af Woodruff, at Broder Price slutter med sine timelige Forretninger og arbejder under Ældste Kingtons Bestyrelse, eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Kimball, at Broder William Blac gaaer til Lisburn i Irland for at arbejde der eftersom Veien aabnes; vedtaget.

Foreslaaet af Richards og assisteret af Ældste Smith, at Broder John Parkinson faaer Fuldmagt til at vandre omkring, saalænge han har Noget at udføre og kan gjøre noget Godt; vedtaget.

Efterat Ældste Young havde talt til

Forsamlingen angaaende flere vigtige Punkter, sluttedes Raadet med Bøn af ham.

P. P. Pratt,
Præsident.
W. Clayton,
Skriver.

Ved denne Tid arbejdede Ældste Dr. son Hyde og John C. Page i Ohio.

Torsdag den 9de. Uddrag af Ældste Woodruffs Brev til Udgiveren af „Millennial Star“:

Jeg ankom til Froones Hill, Castle Froome i Herefordshire, den 4de Marts og blev venlig modtagen for Natten af Hr. John Benbow, som ogsaa var villig til at høre mit Vidnesbyrd. Den følgende Aften, den 5te Marts, prædikede jeg for første Gang Evangeliets Fylde paa dette Sted for en liden Forsamling, som fulgte mit Foredrag med megen Opmærksomhed, og de Tilstedeværende ønskede at undersøge denne Sag videre. Aftenen derefter traf jeg en stor Forsamling i Hr. Benbows Huus, og jeg prædikede da de første Grundlæggninger af Evangeliet, nemlig Tro paa Christum, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Siden døbte jeg sex Personer, hvoriblandt vare Hr. Benbow og hans Husfru. Jeg prædikede ogsaa Søndagen den 8de, døbte Syv og confirmerede Tretten samt uddeelte Nadveren til dem. Flere af de Døbte havde været Prædikanter i et Religions-samfund, der kaldes de „Forenede Brødre.“

Disse havde oprindeligen hørt til Methodisterne, men havde stilt sig fra dem og antaget Navnet de „Forenede Brødre.“ De havde fra fyrgetyve til halvtredsinde tyve Prædikanter iblandt sig og ligesaa

mange Forsamlingssteder, hvoriblandt to Kapeller.

Hr. Thomas Kington var Superintendent for dette Samfund, der i det Hele talte omtrent fire hundrede Medlemmer, som vare inddeelte i to Grene og levede adspredte i en Strækning fra femten til tyve engelske Mile. Disse Mennesker synes i det Hele taget at følge Salomons Raad, ikke at sælge nogen Dom i en Sag, inden de have undersøgt den. De aabnede deres Huse for mig til at prædike i og randfagede dagligen Skrifterne for at see om det, jeg fortyndte, medførte Sandhed, og saasnart de erfarede dette, annammede de Evangeliet med Glæde, hvilket har bragt Mange i denne Egn til at fryde sig.

Jeg vedblev at prædike og døbe daglig. Forsamlingerne vare store og de Tilstedeværende i Almindelighed opmærksomme. Jeg fik snart Leilighed til at faae en Samtale med Hr. Thomas Kington, Superintendent for de „Forenede Brødre,“ hvem jeg gav en Beretning om Opkomsten og Fremvekten af de Sidste-Dages Helliges Kirke, og bar Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Gud er isærd med at udføre i disse sidste Dage.

Hr. Kington modtog mit Vidnesbyrd og hørte paa min Beretning med Oprigtighed. Han bad sin himmelske Fader i Jesu Christi Navn at vise ham, om dette Værk var Sandhed, og Herren hørte hans Bøn; han blev døbt tilligemed sit ganske Huus. Jeg ordinerede ham til Ældste, og han gik ud og begyndte at prædike Evangeliets Fylde.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland og Italien. Den 26de Juli undertegnedes Fredspræliminarierne mellem Østerrig og Preussen i det preussiske Hovedkvarter i Nikolsburg. Vi anføre en af dem, der har særlig Interesse for Danmark: Saasnart Nordflæsbvigs Befolkning ved et frit afgivet Votum forlanger det, skal Nordflæsbvig gives tilbage til Danmark.

Den tidligere indgaaede Vaabenhvile blev samme Dag afløst af en Vaabensstilstand uden nogen bestemt Slutningsfrist. Fredsunderhandlingerne siges at stride raft fremad.

Imellem Østerrig og Italien stiller der sig imidlertid større Vanskeligheder i Veien for Fredsslutningen. Man er endnu ikke bleven enig om Fredspræliminarierne, og ei heller er der sluttet nogen Vaabensstilstand mellem disse Magter.

Den 2den preussiske Armees samlede Tab fra 27de Juli indtil Vaabensstilstanden angives officielt saaledes: 67 Officerer, 1139 Mand døde, 261 Officerer, 5,542 Mand faarede; 2 Officerer 1,885 Mand savnede.

Om Choleraen i Berl. giver „Nordd. allgm. Btg.“ følgende Oplysninger: „Indtil 24de Juli om Middagen var der anmeldt 4,262 Angrebne. Fra 27de til 28de anmeldtes der 139 nye Tilfælde, fra 28de til 29de 84, af hvilke 35 strax endte med Døden, fra 29de til 30te 131, af hvilke 50 strax havde dødelig Udgang. Hele Antallet af de Angrebne er 4,616; men en stor Deel Tilfælde er, fordi man ikke troede, at det var asiatisk Cholera, ikke blevne anmeldte. 590 Personer ere komne sig, 2,528 ere døde og 4,908 endnu under Lægebehandling.

Det hedder i „Börsezeitung“: Den 4de dennes forulykkede et Jernbanetrain i Böhmen. Man formoder, at Ulykken skyldes czelikt Ondskab, der har tilsigtet at ødelægge det Train, hvormed Kongen blev befordret. Sex mistænkte Personer ere blevne arresterede.

Florents, den 8de August. En voldsom Storm har beskadiget den italienske Flaade, navnlig „Affondatore,“ hvis Mandskab dog er reddet.

Amerika. Den 12te Juli faldt der nogle temmelig store Meteoror ned paa Jernbanen i Nærheden af Byen Nashville i Nordamerika. Da man tog dem op, vare de endnu rødglødende, saa hurtigt havde de gennemfaret Luften. Da de vare blevne afkjølede, viste de sig som et blaat Mineral, man hidtil ikke havde kjendt, og de bleve derfor sendte til forskjellige kemiske Laboratorier, for at de kunde blive undersøgte der.

I Slutningen af forrige Maaned udbrod der en politisk Opstand i New Orleans. Roligheden er dog igjen tilveiebragt.

Blandinger.

Stockholms Cofardi-Dampflaade bestaaer for Tiden af 63 Fartøier, som tilhøre følgende Selskaber: Stockholms Dampskibs-Actieselskab 28 Dampskibe, Damp-

Stibsselskabet „Union“ 13, det nye Dampbaadselskab 5, Haga-Dampbaadselskab 2, Gødvikens 2, samt 13 andre Selskaber hvert 1. Heri indbefattes ikke de mange med Dæk forsynede Dampbaade, som fare paa Steder, der ligge noget fjernere fra Hovedstaden, og som imellem deres Stationer og Anløbssteder befordre saavel Passagerer som Landmandsprodukter.

Christianias Folkemængde er fra 1855 til 1865, begge Aar incl., tiltagen 55,7 pCt. I 1855 udgjorde Byens og Forstædernes Befolkning tilsammen 42,074 Individer, medens Indbyggerantallet i 1865 var steget til 65,514, deraf 57,382 i selve Byen.

En ny russisk Medaille. Keiseren af Rusland skal have givet sit Samtykke til Prægningen af en ny Folkemedaille, paa hvis ene Side skal fremstilles Keiserens Portrait og derunder de keiserlige Insignier, hvorfra udgaae straaliformig og omgivende Portraitet til begge Sider 10 Faner, paa hvilke Alexander den Andens meest betydningsfulde Bedrifter og Reformers angives. Paa de fem Faner tilhøire skal staae: 1) Bonde-Emancipationen. 2) Afskaffelsen af legemlige Straffe. 3) Folkebildelsen. 4) Ophævelse af Monopoler. 5) Amurgebetet. Paa de fem Faner tilvenstre skal staae: 1) Den offentlige Retspleie. 2) Valgprincipet. 3) Administrationens Omordning. 4) Forbedring af Soldaternes Kaar. 5) Kaukasus. Omkring Portraitet skal staae: Alexander den Anden, Keiser og Selvhersker over alle Ruslere. Paa den anden Side af Medaillen er Ruslands Vaaben med Omkrift: Til Minde om de Begivenheder, som falde sammen med Ruslands Mellemium (tusindaarige Bestaaen). Paa Randen staaer med store Bogstaver: Reformatoren.

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Præs. B. Young	337.	Correspondance (Amerika)	347.
Pestagtige Sygdomme	341.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	349.
Rutidens Religionsystemer (fortsat)	342.	Nyheder	351.
Redaktionens Bemærkninger (Præs.		Blandinger	351.
B. Young jun. Besøgi Scandinavien)	345.		

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorensøngade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Borching.